

Ναί! καὶ ἂν κἀνεὶ ἀπὸ τ' ἐσᾶς τὴν ὄρφανιά του
κλαίγῃ,

Καὶ γιὰ τὸ ταῖρι του πονῆ,
Μὲ τὴ λεπτή του τὴ φωνή
Τὴν ὄρφανιά μου ἄς λέγῃ.

Χρῦσω τὴν λέγαν. Ἐλάμπε στὰ κάλλη καὶ στὴ
νιότη,

— Ἐγώσιχα αὐτὸν τὸν θησαυρό —
Βασίλισσα ἦταν στὸ χορὸ,
Στὴν ἐκκλησιά ἦταν πρῶτη.

Τὰ φρούδια τῆς, εὐὰν νάητανε γραμμένα μὲ κονδύλι.

Δὲν εἶχαν ταῖρι πουθενά
Τὰ μάτια τῆς; τὰ γαλανὰ,
Τὰ κοραλένια χεῖλη.

Καὶ ἡ νιότη τῆς τί ὠφέλησε, τί ὠφέλησεν ἡ χάρις
Στὴν ἄδικη τὴ μοῖρα ἐμπρός;
Τὴν εἶδε ὁ χάρος ὁ σκληρὸς,
Ὁ ψυχοκνηγάρης.

ὦ! σεῖς ποῦ τὴν γνωρίζετε, βρούσαις πουλιά καὶ
κρίνοι,

Μὴ μὲ ὀνομάζετε σκληρὸ,
Ἄν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν μπορῶ
Νὰ ζῶ χωρὶς ἐκεῖνη.

Στὴν γῆν αὐτὴ ποῦ σέρομαι λείψανον ἀχνὸ καὶ
βάρος,

Θέλω ἡ ψυχὴ μου νὰ καῖ,
Γιατὶ εἶναι κόλαση ἡ ζωὴ
Καὶ πανηγύρι ὁ χάρος.

Τᾶκουσε ὁ Χάρος. Μιὰ φορὰ δὲν ἄνθησαν ἀκόμα
Αἱ μυγαλιαὶ τῆς ἐξοχῆς,
Καὶ ὁ νιδὸς κοιμάται ὁ δυστυχῆς
Στῆς Χρῦσως του τὸ χῶμα.

Στὸ μνήμα τὸ ζευγαρωτὸ δυὸ δένδρα φυτεμμένα
Τὸ χῶμα ἰσκιόνουν μυστικά,
Καὶ ὅποταν ἄνεμος βογχεῖ
Φιλιούνται ἀδελφωμένα.

Γ. Χ. Ζ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Γυνὴ τις κακοενδυμένη ἀπολέσασα ἐκ τῆς οἰ-
κίης τῆς χρηματικὸν τι ποσὸν, ἕπερ ἐκέρδησε διὰ
τῆς ἐργασίης τῆς, ὑπῆγε πρὸς τινὰ χαρτοσκόπον
ὅπως δυνηθῆ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸν κλέπτην. Ὁ καλὸς
μάντις, ἀκούσας τὴν αἰτίαν τῆς ἐλεύσεως τῆς
γυναικὸς καὶ ζητήσας καὶ λαβὼν παρ' αὐτῆς ὡς
προκαταβολὴν μίαν δραχμὴν, παρατάσσει ἐν γραμ-
μῇ τὰ παιγνιόχαρτά του, ἔπειτα στηρίζων τὴν
κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν φαίνεται εἰς βαθεῖαν με-
λέτην δοθεῖς Ἐπὶ τέλους ἀνακύψας ἐκ τῆς με-

λέτης λέγει πρὸς τὴν μαντευομένην — Ἐε τῶν
χαρτιῶν μου βλέπω ὅτι δὲν εἶσαι πλουσία. —
Ἔστω, ἀπεκρίθη ἐκεῖνη.

— Ἀλλὰ, κυρά μου, τὰ χαρτῖα μου δεικνύουν
ἀκόμη ὅτι ὑπέφερες ἀπώλειας.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ γυνή, καὶ ἡ τελευταία
μου ἀπώλεια εἶναι τῆς δραχμῆς τὴν ὁποίαν σοὶ
ἔδωκα.

Ἰππρέτης τις εἰσέρχεται δραμαίως εἰς τὸ δω-
μάτιον Καρόλου τοῦ Ἐ. καὶ ἐξ ἀπροσεξίας ἀνα-
τρέπει τράπεζαν ἐφ' ἧς ὁ ἡγεμὼν οὗτος εἶχε τε-
θειμένα τριάκοντα ὠρολόγια, τὰ ὁποῖα, ἐνοεῖται,
ἐθραύσθησαν. Ὁ ἀγαθὸς βασιλεὺς ἀντὶ νὰ ὀργισθῆ,
ἀπ' ἐναντίας ἐδόθη εἰς γέλωτα.

— Εὐγε, εἶπεν εἰς τὸν ἔντρομον μείναντα ὑπη-
ρέτην. Σὺ εὖρες τὴν μέθοδον νὰ τὰ κάμῃς νὰ πη-
γαίνωσι συμφῶνως, τὸ ὅποῖον ἐγὼ πρὸ πολλοῦ
ματαίως ἐπάσχισα.

Δικάζων ὁ Ἀλέξανδρος συνείθιζε νὰ φράττη διὰ
τοῦ δακτύλου τὸ ἕτερον οὖς ἐφ' ὅσον ὁ κατηγορῶν
ἐλάλει — Πρὸς δὲ τὸν ἐρωτήσαντα διατὶ πράττει
τοῦτο, ἀπεκρίθη — Διότι φυλάττω τὸ ἕτερον διὰ
τὸν κατηγοροῦμενον.

Ὡς ἀπόλογος τῆς σωφροσύνης καὶ τῆς αὐστηρᾶς
ἠθικῆς τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν ἀναφέρεται τὸ
ἔξῃς ἀνέκδοτον.

Ἐένος τις ἠρώτα Σπαρτιατὴν ποῖα ποιῆ ἐπε-
βάλλετο ἐν Σπάρτῃ εἰς τοὺς μοιχοῦς; — Τοὺς
καταδικάζουν νὰ δώσωσι ταῦρον ὅστις ἀπὸ τῆς
κορυφῆς τοῦ Ταυγέτου νὰ δύναται νὰ πῆε εἰς τὸν
Εὐρώταν. — Καὶ πῶς, ἐπικνέλαθεν ὁ ξένος, εἶναι
δυνατὸν νὰ εὐρεθῆ ταῦρος τοιοῦτου μεγέθους; —
Αὐτὸ εἶναι ὀλιγώτερον δύσκολον, ἀπεκρίθη ὁ Σπαρ-
τιατῆς, παρὰ νὰ εὐρεθῆ ἐν Σπάρτῃ ἄνθρωπος τό-
σον αἰσχρὸς.

Φιλοσόφος τις ἔλεγε καὶ εἶχε δίκαιον — Ὅπως
ζῆς ἐν εἰρήνῃ μετὰ τοῦ κόσμου πρέπει, ὄχι μόνον
νὰ μὴ ἀναμιγνύσῃς εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων,
ἀλλὰ καὶ νὰ ὑποφέρῃς τοὺς ἄλλους ἀναμιγνυομέ-
νους εἰς τὰς ἐδικὰς σου.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Σκηνογραφίαι περιέργοι ἐκ τῶν τοῦ Ναπολέον-
τος. — Ἀνδρέας Χενιέρος, — Βατίλδη συνέχεια.
— Ὁ Βύρων. — Ἀρχαιολογικά. — Τὸ ἀγίασμα.
— Τὸ κάπνισμα. — Ἠθικαὶ μελέται. — Ποιήσεις.
— Ποικίλα.

Ὁ Ἰποκόμης τῆς Βραζελόννης ἐν παραρτή-
ματι.